

סדר

תּוֹסֵפֶת א יוֹמִית

בְּהַגְהָה חֲדָשָׁה לְפִי גִסְחָאוֹת מְדִיקוֹת וּבִנְקוּד מְלֵא

בְּפִי תִקְנֵת וְהוֹדְרַת

מֶרֶן מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א

הַלְמוּד לְשִׁבּוּעַ פְּרִשְׁת יִתְרוֹ (יב - יח שְׁבַט) תשע"ה

מִסְכָּתוֹת: בָּבָא מְצִיעָא (ט - יא) בָּבָא בִּתְרָא (א - ד)

יֵצֵא לְאוֹר עֶרֶב שְׁפֵת קָדֵשׁ לְסִדְר בְּשִׁלַּח תשע"ה

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מְתִיבְתָא 'הֵיבֵל חֲקָדֵשׁ' חֲסִידֵי בְּרַסְלָב

עִיר חֲקָדֵשׁ יְרוּשָׁלַיִם תוֹנֵב"א

יוֹם רֵאשׁוֹן, יב שְׁבַט תשע"ה

לְמַדְתַּת כְּבוֹד אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי?

בְּבִלִי: יְבָמוֹת קכ. יְרוּשָׁלַיִם: מַעֲשָׂרוֹת ט. רַמְבַּ"ם: הַלְכוֹת עֲרוּבִין – ו, ז, ח

מִסְכַּת בָּבָא מִצִּיעָא פֶּרֶק תְּשִׁיעִי

א. הַשׁוֹכֵר אֶת הַשְּׂדֵה מִחֵבְרוֹ, וְהָיָה בָּהּ תְּבוּאָה לְקַצֵּר, עֲנָבִים לְבָצֵר, זֵיתִים לְמָסוֹק – הָרִי אֵלָיו שָׁמִין אוֹתָהּ. וְשָׁמִין לוֹ תְּבוּאָה קְצוּרָה, עֲנָבִים בְּצוּרוֹת, זֵיתִים מְסוּקִין – אֵין שָׁמִין לוֹ. הַנִּיחָה וַיֵּצֵא, וְהָיָה בָּהּ תְּבוּאָה לְקַצֵּר, עֲנָבִים לְבָצֵר, זֵיתִים לְמָסוֹק – הָרִי אֵלָיו שָׁמִין לוֹ. בַּיֵּצֵד שָׁמִין לוֹ? אִם הָיָה שָׁכִיר – נוֹתְנִין לוֹ לְפִי שְׁכִירוֹתוֹ, קַבְּלָן לְפִי קַבְּלָנוֹתוֹ.

ב. הַחֹכֵר שְׂדֵה בֵּית הַשְּׁלֵחִין מִחֵבְרוֹ – אֵין פְּחוֹת מִשְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ, שְׂדֵה בֵּית הַבַּעַל – כּוֹנֵם אֶת גְּרָנוֹ וּמְסַתְּלָק, שְׂדֵה בֵּית הַשְּׁלֵחִין אֲנִי שׁוֹכֵר מִמּוֹד, שְׂדֵה בֵּית הָאֵילָן אֲנִי שׁוֹכֵר מִמּוֹד, יָבֵשׁ הַמַּעֲיָן נִקְצָץ הָאֵילָן – תֵּיב לְהַעֲמִיד לוֹ מַעֲיָן אַחַר, וְתֵיב לְהַעֲמִיד לוֹ אֵילָן אַחַר,

שְׂדֵה בֵּית הַשְּׁלֶחִין זֶה אֲנִי שׁוֹכֵר מִמֶּךָ, שְׂדֵה בֵּית הָאֵילָן זֶה אֲנִי שׁוֹכֵר מִמֶּךָ, יְבֵשׁ הַמַּעֲיָן נִקְצֵץ הָאֵילָן – מְנַבֵּה לֹא מִן חֲבוּרוֹ. הַשׁוֹכֵר שְׂדֵה מִתְּחִבְרוֹ וְהָיוּ בּוֹ אֵילָנוֹת, מָקוֹם שֶׁנִּתְּהַגּוּ לְהַשְׁפִּיר אֵילָנוֹת עִם הַשְּׂדוֹת – הָרִי הֵן שֶׁל שׁוֹכֵר. בְּפָנֵי עֲצָמוֹן – הָרִי הֵן שֶׁל מִשְׁפִּיר.

ג. הַלֹּקַח שְׂדֵה קִיפָה¹ מִתְּחִבְרוֹ, וְהָיוּ בָּהּ תַּפּוּחִין וְרַמּוֹזִים. רֶבֶן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר: כָּל שֶׁלֹּא הָיָה בְּכֹלֵל הַקְּוִיץ – הָרִי הוּא שֶׁל מוֹכֵר. עֲשֵׂה בְּדֹדָךְ אַחֵר עַד שֶׁלֹּא כָּלָה הַקְּוִיץ – הָרִי הוּא שֶׁל לֹקַח. מִשְׁיַכְלָה הַקְּוִיץ – הָרִי הוּא שֶׁל מוֹכֵר. הַשׁוֹכֵר שְׂדֵה יָרֵק מִתְּחִבְרוֹ, וְהָיָה בּוֹ שׁוּרָה שֶׁל יָרֵק אַחֵר – הָרִי הוּא שֶׁל לֹקַח, וְאִם הָיָה מִקְצָה בְּפָנֵי עֲצָמוֹן – הָרִי הוּא שֶׁל מוֹכֵר. הַחֹכֵר שְׂדֵה מִתְּחִבְרוֹ – לֹא יֵהָא נֶרְהָ שְׁנָה וְזוֹרְעָה שְׁנָה, אֲלֵא נֶרְ הַצִּיָּה וְזוֹרְעַ הַצִּיָּה, כְּדִי שְׁיֵהָא לֹא מֵאִין לְגַבּוֹת. הַשׁוֹכֵר שְׂדֵה מִתְּחִבְרוֹ, וְהָיָה נֶרְהָ שְׁנָה וְזוֹרְעָה שְׁנָה אַחַת – לֹא יֵאמֵר לֹא לְגָרְןִי, תֵּן לִי חֲפִירֵי שֶׁל שְׁתֵּי שָׁנִים, אֲלֵא נֹתֵן לֹא שֶׁל שְׁנָה שְׁנָה בְּפָנֵי עֲצָמָה. הַשֵּׁם קָמְתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ בְּעֶשְׂרֵת כּוּרִין חֲמִיּוֹן, וְעֲשֵׂתָהּ בְּפָחוֹת אֹו בִּיּוֹתֵר – נֹתֵן לֹא שׁוּמוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: עֲשֵׂתָהּ בְּפָחוֹת – נֹתֵן לֹא שׁוּמוֹ. בִּיּוֹתֵר – נֹתֵן לֹא כֹּל מַה שֶׁהַשְּׂדֵה עוֹשָׂה.

¹ מכר לו את השדה לפרות קוץ שבה.

רבי יוסי אומר: עולה ויורד עמו, וכשם שהלקיחה בכסף בשטר ובחזקה, כך שכירה בכסף בשטר ובחזקה.

ד. המקבל שדה מחברו, מקום שנהגו לתן פול בשעורין - נותן פול בשעורין שעורים כפלים בהמים - נותן כפלים בהמים, וכל דבר שמתקבל לאוצר. רבי יהודה אומר: עדשים וכרשינין - הרי הן כהמין. וכל דבר שמתקבל לאוצר. מקום שנהגו להושיב שומר למחצה לשליש ולרביע - יושיבו. ואין משנין ממהנהג המדינה.

ה. המקבל שדה מחברו משזכה בה הוכירה - שמין אותה כמה ראויה היא לעשות ונותן לו, ואין שמין אותה כנגד שדות שפצדה, שפא זו נירה וזו אינה נירה זו, מזבלת זו אינה מזבלת, זו מטיבה וזו אינה מטיבה, אלא שמין אותה כמה היא ראויה לעשות, ונותן לו, שכותב לו: "אם אביר ולא אעביד אשלים במיטבא". המקבל שדה מחברו ולא עשתה, אם יש בה כדי להעמיד כרי - תיב לטפל בה, שפך הוא פותב לו: "אנא אניר ואזרע ואדוש ואקצר ואוקים כריא ואת תיתי ותיסב פלגא בעבורא ובתכנא ואנא בעמלי ובנפקת ידי פלגא". וכשם ששדה הזרע אם יש בה כדי להעמיד כרי - מטפל בה, כך שדה בית האילן, אם יש בה כדי להעמיד יציאותיו - מטפל בה. ואם לאו - אין מטפל בה. המקבל שדה מחברו -

קוצר ומעמר ודש וזורה. הפילין², והתפורות³, הפנטר⁴, והאנקולמוס⁵ – באים ונוטלים מן האמצע. הפיר⁶, ותבלן⁷, הפפר, והתפן⁸, בזמן שבאין מבח בעל הבית – נוטלין מבח בעל הבית. מבח ארים – נוטלים מבח ארים. ואין משנין ממנהג המדינה.

ו. המקבל שדה מחברו, ומת, לא יאמר לבניו: "תנו לי מה שאכל אביכם". וכן הן לא יאמרו לו: "תן לנו מה שעשית אבינו", אלא שמין לו. המקבל שדה מחברו, זרעה שנה ראשונה ולא צמחה, בופין אותו לזרעה שנייה, שניה ולא צמחה – אין בופין אותו לזרעה שלישית.

ז. המוכר זרעוני גנה לחברו זרעים שאינן נאכלין, זרען ולא צמחו – תיב באחריותו. זרעים הנאכלים, זרען ולא צמחו – אין תיבין

² המוודים את השדות.

³ תפירת בורות.

⁴ הממנה מן העיר להגיד ולהראות תחומי השדות של מי זה ושל מי זה.

⁵ סופר ממנה לכתב מספר התנים והשדות וכמה מס יש לגבות מהם.

⁶ ממנה על בארות מים לרתיצה.

⁷ מחמם מרחצאות.

⁸ או זה שממנה לשטף זרם מים אחרי העבודה כדי לשטף את הזעה. ויש גורסים והפסוק שמעכיר את המוגיעים לשדה בספינה על גבי נהר.

באחריותן. ואם התנה עליו מתחלה לזרע - תיב באחריותן. מה נותן לו? דמי הזרע. ויש אומרים: כל יציאותיו. המקבל שדה מחברו לטע - הרי זה מקבל עליו עשר ביראות לבית סאה. יתר על כן, מגלגלין עליו את הכל.

ח. המקבל שדה מחברו לטע, מקום שנהגו להיות נוטע על ארבע ארבע, ועל חמש חמש, ועל שש שש, ועל שבע שבע, ואין משנה ממנהג המדינה. המקבל שדה מחברו לטע. עד מתי תיב לטפל בנטיעות? עד כדי שיחולו. רבי שמעון בן גמליאל אומר: בתאנים משיעבדו המחרשת. המקבל פרום מחברו - תיב לטפל בו, עד שייעשה יין זיתים, עד שייעשה צבור פשתן, עד שייעשנו קורצין - חולק ונותן לו. זה מכנים חלקו לעיר, וזה מכנים חלקו לעיר. המקבל שדה תאנים מחברו, מקום שנהגו לעשותן קציעות - עושה אותן קציעות, גרונרות - עושה אותן גרונרות. דבלה - עושה אותן דבלה. ואין משנין ממנהג המדינה. המקבל שדה ירק מחברו, מקום שנהגו למכור בשוק - מוכר בשוק. בשדה - מוכר בשדה, ואין משנין ממנהג המדינה. החובר שדה מחברו, אפילו לא חכרו הימנו אלא לזיתים, לא יאמר לו אין לה אלא זיתים בלבד, אלא כל הפרות שעושה - הרי אלו שלו.

ט. החוכר שָׁדָה מִחִבְרוֹ לְזָרַע – אִין לֹ בְּאֵילָן, בֵּין שְׂיֵאמֵר לֹ: אֲחֹבֵר שָׁדָה זֶה, אֲזָרַע שָׁדָה זֶה, אֶעֱשֶׂה שָׁדָה זֶה, אֲכַל אִם אָמַר לֹ: חֹבֵר שָׁדָה זֶה, זָרַע שָׁדָה זֶה, עֲשֶׂה שָׁדָה זֶה – כָּל הַפְּרוֹת שְׁעוֹשָׂה, תְּרֵי אֵלֹו שְׁלֹו. תְּחֹבֵר שָׁדָה נִיר מִחִבְרוֹ, וְהָיָה נְרָה שְׁנָה אַחַת וְזוֹרְעָה שְׁנָה אַחַת, עֹמֵד עָלָיו בְּשַׁעַת הַנִּיר, וְאָמַר לֹ: תַנן לִי חֲכִירוֹת שֶׁל שְׁתֵּי שָׁנִים – אִין שׁוֹמְעִין לֹ, אֵלֹא יִמְתִּין עַד שְׁתַּגִּיעַ גֶּרֶן. תְּחֹבֵר שָׁדָה מִחִבְרוֹ – לֹא יִהְיֶה נְרָה שְׁנָה אַחַר שְׁנָה, חֲכָרָה הֵימָנוּ לְזִמְנֵי מְרַבָּה, נְרָה שְׁנָה אַחַר שְׁנָה, וְזוֹרְעָה שְׁנָה אַחַר שְׁנָה. תְּחֹבֵר שָׁדָה מִחִבְרוֹ – לֹא יִהְיֶה נֶר הַחֲצִיָּה וְזוֹרְעָה חֲצִיָּה, וְלֹא זוֹרְעָה שְׁנֵי מִינִין. תְּחֹבֵר מִמְּנוּ שְׁתֵּי שְׁדוֹת, נֶר אַחַת וְזוֹרַע שְׁנֵי מִינִין. תְּחֹבֵר נִיר מִחִבְרוֹ, נֶר הַחֲצִיָּה וְזוֹרַע חֲצִיָּה, וְזוֹרְעָה מִינִין תְּרַבָּה. תְּחֹבֵר שָׁדָה תְּבוּאָה מִחִבְרוֹ, לֹא יֵאמֵר לֹ אִינִי בָּא עַד שְׁתִּכְלֶה, וְאִינוּ רְשָׁאֵי לְזוֹרְעָה פְּעָמִים. תְּחֹבֵר שָׁדָה אֵילָן מִחִבְרוֹ, לֹא יֵאמֵר לֹ: אִינִי בָּא עַד שְׁיִכְלוּ פְּרוֹת מִתּוֹכָהּ, וְאִינוּ רְשָׁאֵי לְאֲכָלָהּ פְּעָמִים.

י. הַמְּקַבֵּל שָׁדָה מִחִבְרוֹ, נְרָה וְלֹא זָרַעָה – נוֹתֵן לֹ חִבְרוֹ, אִף עַל פִּי כֵן שְׁמִין לֹ, שְׂאִינוּ דוֹמָה מִנְיַחָה נְרָה לְמִנְיַחָה שְׁלֶפֶס⁹. תְּחֹבֵר שָׁדָה מִחִבְרוֹ לְשַׁחַת וּגְזוּזָה, כָּל הַפְּרוֹת שְׁעוֹשָׂה – תְּרֵי אֵלֹו שְׁלֹו. חֲכָרָה

⁹ אַחַר קְצִירַת תְּבוּאָה מִמְּנָה.

לְזַרַע וּגְזוּזָה לְשַׁחַת, לֹא יֹאמֵר: 'הֲרִינִי מִמִּתֵּינ עַד שְׂיִכְלָה אוֹתוֹ הַפּוּיַן מִתּוֹכָהּ, אֲלֵא כָּל הַפְּרוֹת שְׁעוּשָׂה - הֲרִי אֵלֶּי שָׁלוֹ.

יא. הַמִּקְבֵּל שָׂדֵה מַחְבְּרוֹ שָׁנִים מוֹעָטוֹת - אֵינן לוֹ בְּקוֹרוֹת שְׁקֻמָּה. לְפִיכֵךְ הַזְּמוּרוֹת וְהַקְּנִים שָׁלוֹ. קִבְּלָה מִמֶּנּוּ שֶׁבַע שָׁנִים, מְקוֹם שְׁנֵהֲנֵנוּ לְזַרְעָה פְּשָׁתָן, אֲפִלּוֹ חֲמֵשׁ שָׁנִים - זֹרְעָה שָׁנָה שְׁנִיָּה פְּשָׁתָן, וַיֵּשׁ לוֹ בְּקוֹרוֹת שְׁקֻמָּה. הַמִּקְבֵּל שָׂדֵה מַחְבְּרוֹ לְזַרְעָה שְׁעוּרִין - לֹא יִזְרַעְנָה תִּלְתָּן, תִּלְתָּן - לֹא יַעֲשֶׂנָה מִקְשָׂה, מִקְשָׂה - יִזְרַעְנָה תִּלְתָּן. תִּלְתָּן - יִזְרַעְנָה שְׁעוּרִין. חֲטִים - לֹא יִזְרַעְנָה פְּשָׁתָן. פְּשָׁתָן - יִזְרַעְנָה חֲטִים. הַמִּקְבֵּל שָׂדֵה מַחְבְּרוֹ לְזַרְעָה הַפּוּיַן - לֹא יִזְרַעְנָה שְׁעוּרִין. שְׁעוּרִין - לֹא יִזְרַעְנָה פְּשָׁתָן. פְּשָׁתָן - יִזְרַעְנָה שְׁעוּרִין. שְׁעוּרִין - יִזְרַעְנָה חֲטִים.

יב. הַשׁוֹכֵר שָׂדֵה מַחְבְּרוֹ, וְעַמֵּד הַשׁוֹכֵר וְהַשְּׂכִירָה לְאַחַר - רִשְׁאֵי בַעַל הַבַּיִת, שְׂיֵאמֵר לוֹ: אֵינן לִי חֶשְׁבֹּן עִם כָּל אָדָם אֲלֵא עִפְּךָ. עַמֵּד בַּעַל הַבַּיִת וְהַשְּׂכִירָה לְאַחַר - רִשְׁאֵי הַשׁוֹכֵר שְׂיֵאמֵר לוֹ: אֵינן לִי חֶשְׁבֹּן עִם כָּל אָדָם אֲלֵא עִפְּךָ. עַמֵּד בַּעַל הַבַּיִת וּמְכָרָה - מְחַשְׁבִּין עִם בַּעַל הַבַּיִת, וּכְדָרְךָ שְׁחַעְרִים חֲשֵׁנִי וְנִהְנָה מְשַׁלֵּם לְרֵאשׁוֹן. עַמֵּד בַּעַל הַבַּיִת וְהַקְּדִישָׁה - אֵינָהּ מְקַדְּשֶׁת עַד שֶׁתִּחְזֹר לְרֵשׁוֹתָ. וְכָל מִה שְׁנֵהֲנָה הַיְמִנָה - הֲרִי הוּא הַקְּדִישׁ. עַמֵּד הַשׁוֹכֵר וְהַקְּדִישָׁה - הֲרִי זֶה

מקדשת עד שתצא מרשותו, ומעלה שָׁכר לבעלים, ומעלה שָׁכר להקדש.

יום שני, יג שבט תשע"ה

למדת כָּבֵר אֵת הַלְמוּד הַיּוֹמִי ?

בבלי: יבמות קכא. ירושלמי: מעשרות י. רמב"ם: הלכות שביתת עשור - א, ב, ג

מסכת בבא מציעא פרק עשירי

א. המלוה את חברו סתם - אין פחות משלשים יום. ובמדינה שהיא נוהגת פחות מכן או יתר על כן - אין משנין במנהג המדינה. שְׁכִיר שְׁעוֹת בַּיּוֹם - גובה כל היום. שְׁכִיר בְּלִילָה - גובה כל הלילה וכל היום. שְׁכִיר שַׁבַּת, שְׁכִיר חֹדֶשׁ, שְׁכִיר שָׁנָה, שְׁכִיר שְׁבוּעָה, יצא ביום - גובה כל היום. יצא בלילה - גובה כל הלילה. ועל פלן, אינו עובר עליהן אלא לילה הראשון בלבד. הפובש שְׁכִיר שְׁכִיר - עובר משום המשה לאוין, משום "בל תעשק", ו"בל תגזל", ו"בל תלין פעלת שְׁכִיר אֶתְּךָ עַד בִּקְרָה", "ביומו תתן שְׁכָרוֹ

ולא תבא עליו השמש כי עני הוא". אחד שְׁכַר אָדָם ואֶחָד שְׁכַר בְּהֵמָה ואֶחָד שְׁכַר כְּלִים - עוֹבֵר מִשׁוּם שְׁמוֹת הַלָּלוּ. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר: שְׁכַר אָדָם - עוֹבֵר מִשׁוּם שְׁמוֹת הַלָּלוּ, שְׁכַר בְּהֵמָה וּשְׁכַר כְּלִים - עוֹבֵר מִשׁוּם כָּל תַּעֲשֻׁק. גַּר תּוֹשֵׁב - עוֹבֵר מִשׁוּם כָּל תַּעֲשֻׁק וּמִשׁוּם בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ. הַמְּחֵהוּ אֶצֶל הַנְּגוּנִי וְאֶצֶל שְׁלֵחֲנִי - הֵן עוֹבְרִין עָלָיו וְהוּא אֵין עוֹבֵר עֲלֵיהֶן. וְאִם הִתְנַה עִמּוֹ מִתְחַלֵּה עַל מְנַת כּוֹ, אִף הֵם אֵין עוֹבְרִין עָלָיו וְהוּא אֵין עוֹבֵר עֲלֵיהֶן. וְאִם אָמַר לְאַחַר לְשֹׁכֵר לוֹ - זֶה אֵינוֹ עוֹבֵר עָלָיו.

ב. הַשְׂכִּיר - נִשְׁבַּע בְּזִמְנוֹ וְנִזְטַל. עֵבֶר זִמְנוֹ - אֵין נִשְׁבַּע וְנִזְטַל. אִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁתִּבְעוּ בְּתוֹךְ זִמְנוֹ, וְאִפְלוּ לְאַחַר זִמְנוֹ - הֲרִי זֶה נִשְׁבַּע וְנִזְטַל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: בְּפֹה דְבָרִים אֲמורִים? בְּזִמְנוֹ שֶׁאָמַר לוֹ 'נִתְתִּי לָךְ שְׂכָרְךָ', וְהוּא אֹמֵר: 'לֹא נָתַתְּ לִי'. אֲבָל אִם אָמַר: 'לֹא נִשְׁכַּרְתִּי', וְהוּא אֹמֵר: 'לֹא! שְׂכַרְתִּיד'. סָלַע אָמַרְתִּי לָךְ, וְהוּא אֹמֵר שְׁתִּים אָמַרְתְּ לִי - הַמוֹצִיא מִחֶבְרוֹ עָלָיו הֲרָאִיָּה. הַנּוֹתֵן כָּלָיו לְאֶמֶן לַעֲשׂוֹת, וְנִמְרָה מְלֹאכְתּוֹ, אִפְלוּ הוּא אֶצֶלוֹ שְׁלִשָּׁה יָמִים - אֵינוֹ עוֹבֵר עָלָיו. הַחֲזוּרוֹ לוֹ בַּחֲצוֹת הַיּוֹם, בֵּינָן שֶׁשֶׁקָּעָה הַחֲמָה - עוֹבֵר עָלָיו.

ג. הַמְלִיָּה אֶת חֶבְרוֹ - אֵינוֹ רִשְׁאֵי לְמִשְׁכְּנוֹ. וְאִם מִשְׁכְּנוֹ - צָרִיד לְחוֹר לוֹ, וְעוֹבֵר עַל כָּל שֵׁם וְשֵׁם שֵׁישׁ כּוֹ. שְׁלִיחַ בֵּית דִּין הִבָּא

למשפן, הוא עומד מבחוץ והלה מוציא לו את המשפן, שנאמר (דברים כד): "בחוץ תעמוד וגו'. משפנו בשני בלים, אחד שצריך לו ואחד שאין צריך לו, זה שצריך לו – נוטלו ומחזירו. וזה שאין צריך לו – נוטלו ואין מחזירו. ואם מחזירו עד עולם, למה הוא נוטלו? רבי אומר: אומר אני, שפוא תבוא שמיטה ותשמטנו, או שפוא ימות הלה ונמצאו מטלטלין ביד היורשין. אלמנה, בין שהיא עניה בין שהיא עשירה – אין רשאי למשפן, שנאמר (דברים כד): "לא תחבל בגד אלמנה"; אחת עניה ואחת עשירה; דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר: עניה – אין רשאי למשפן. עשירה – נוטל ואין מחזיר, שלא יהא חולק ובה אצלה שלא להשיאה שם רע. חבל בו זוג של מספרים צמד של פרות תיב על זה בעצמו ועל זה בעצמו שנאמר (דברים כד): "לא יחבל רחים ורכב"; מה רחים ורכב מיחדים שני בלים המשפושין מלאכה אחת ותיב, על זה בעצמו ועל זה בעצמו, אף כל שהן שני בלים המשפושין מלאכה אחת – תיב על זה בעצמו ועל זה בעצמו. היו לו חמשה ריחים – אין רשאי למשפן אפלו אחת מהן, אם אין עושה מלאכה אלא באחת מהן – אין תיב אלא על אותה בלבד.

יום שלישי, יד שבט תשע"ה

למדת כפר את הלמוד היומי?

בבלי: יבמות קכב (סיום!). ירושלמי: מעשרות יא. רמב"ם: הלכות שביתת יו"ט – א, ב, ג

מסקת בבא מציעא פרק אחד-עשר

א. הבית והעליה של שנים שנפלו – שניהן חולקין בעצים ובאבנים ובקעפר. במה דברים אמורים? בזמן שהיו שוין, אבל אם אחד מהם גדול ואחד קטן – זה נוטל לפי שלו וזה נוטל לפי שלו, ורואין את העליונות באלו הן ראויות להשבר:

ב. הבית והעליה של שנים, ורצו שניהם שלא לבנות – התחתון נוטל שני חלקין והעליון שלישי. הבית והעליה של שנים, והרי בעל העליה מבקש לעשות דיוטא אחרת, ואין בעל הבית מניחו – מקום שנתגו לעשות שני דיוטות – עושה. שלש – עושה. ואין משנין ממה שהג המדינה. הבית והעליה של שנים, נפתחה מעזיבה; רבי יוסי אומר: מנהם בני אומר, התחתון נוטן את התקרה והעליון נוטן את

המעזיבה, בגון חנייות הפתוחות לסטיו, ששתחתון נותן את התקרה והעליון נותן את המעזיבה:

ג. היתה הרבתו בצד גנתו של חברו, ועמד וגדרה - מגלגליו עליו וציאותיו של פתל בדרך שהוא בונה, היתה סמוכה לחצרו של חברו, אף על פי שלא נתן את הקורה לאותו הרוח - נותנין לו וציאותיו של פתל בשעה שהוא בונה:

ד. היתה למעלה מחצרו של חברו, לא יאמר לו 'הריני מיסד עמוד מבנגד חצרי למעלה, אלא מיסד עמו מלמטה ועולה'. היתה למעלה מגגו של חברו - אין זקוק לו מביא אדם אבניו ומפרקן על פתח ביתו ברשות הרבים להעלותן לראש הדימוס, ואם לשהותן - הרי זה אסור. ואם בא אחר והזק בהן - הרי זה חיב:

ה. מסרן החצב לגמל - הגמל חיב. גמל לפתת - הפתת חיב. ספת לספל - הספל חיב. העלן לראש הדימוס ונפלו - בלן חיבין. מסרן גמל לפתת והזק בהן בין באבן ובין בספת - הפתת חיב. ספת לספל והזק בספת - הפתת חיב. באבן - הספל חיב. ישבה על גבי דימוס או שתיה מפקפק בה, ונפלה - אדריכל חיב. מביא אדם עפר וצוברו על פתח ביתו לרשות הרבים - לשרותו לטיט, ואם לשהותו

- תרי זה אסור. ואם בא אחר והזק בו - תרי זה חיב. ולא יהא מגביל בצד זה ובונה בצד זה, אלא מגביל במקום שהוא בונה. נפל הכתל מחמת הזועות, ומחמת הרוח, ומחמת הגשמים, אם בנאו בדרבו - פטור. אם לאו - חיב. נתנו לו זמן, נפל בתוך זמן - פטור. לאחר זמן - חיב. וכמה הוא זמן? אין פחות משלשים יום. מוציא אדם זבלו וצוברו על פתח ביתו ברשות הרבים להוציאו לזבלים. ואם לשהותו - תרי זה אסור. ואם בא אחד והזק בו - תרי זה חיב. רבי יהודה אומר: בשעת הוצאת זבלים - מוציא זבלו וצוברו על פתח ביתו ברשות הרבים, כדי שישוף ברגלי אדם וברגלי בהמה שלשים יום, שעל מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ:

ו. לזה חצר סמוכה לכאן ולזה חצר סמוכה לכאן - זה סומך לחצרו וזה סומך לחצרו. רבי יהודה אומר: לא הורשו אלא שלשים יום, הזק בתוך שלשים יום - פטור. לאחר שלשים יום - חיב. רבי שמעון אומר: לא הורשו אלא שלשה ימים, הזק בתוך שלשה ימים - חיב. וכן היה רבי יהודה אומר: בבית תשעה חצאי קבין לזה וכבית תשעה חצאי קבין לזה, כדי שיהא אפר אמן חורש ושונה. כללו של דבר! כל ששם הראשון קרוי עליו - אין רשאי לחלקו:

ז. אין חולקין את האבולים עד שיהא בה כדי שעור לזה וכדי שעור לזה. אמר אחד מהן לחברו: מול את הפחות ותן לי שעור – שומעין לו. רבי שמעון בן גמליאל אומר: אין שומעין לו, מפני כבוד אבותיו. ושאר כל הדברים שישם הראשון קרוי עליהן – הרשות בידו. פתחים שבחצר גדולים של אחד, וקטנים של אחד. גדולים – אין להם אלא ארבע אמות. וקטנים – נותנין להן ארבע אמות לכל אחד ואחד. אחד נוטל פתח הגדול, ואחד נוטל שני פתחים קטנים, זה שנוטל פתח גדול – אין לו אלא ארבע אמות. וזה שנוטל שני פתחים קטנים – נותנין לו ארבע אמות לכל אחד. הנה שם אחד רחב מעשר אמות – נוטל ארבע אמות בחצר, פחות מכן – משלימין לו את המדה, בנגדו נותנין לו. מכנים ומוציא ארבע אמות בחצר.

ח. וכל שבחצר – מתחלק לפי פתחים, ואכסניא – לכל אדם, הפתח פתוח למרפסת – אין לו ארבע אמות, מרפסת עצמו – יש לו ארבע אמות. חמשה פתחים פתוחין למרפסת – אין למרפסת בחצר אלא ארבע אמות בלבד. מי שיש לו אכסדרה לפני מביתו, בזמן שמוגפפת – נותנין לו, מכנים ומוציא ארבע אמות בחצר. אינה מוגפפת – הרי היא כשאר כל החצר. סלם הצורי – יש לו

אַרְבַּע אַמּוֹת. וְלִמְצָרֵי - אֵין לוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת. אִם הָיָה קָבוּעַ בְּמִסְמַר - יֵשׁ לוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת. הַיְצִיעַ, וְהַדּוֹת, וְהַעֲלִיָּה - אֵין לָהֶן אַרְבַּע אַמּוֹת. חֲלִית הַבְּאֵר - יֵשׁ לָהּ אַרְבַּע אַמּוֹת. בְּאֵר הַקְּרוּב לְאַמָּה - מִתְּמֵלֵא רֵאשׁוֹן. וְאִם קָדַם הַשְּׁנִי וּמֵלֵא - הָרִי זֶה זָרִין וְנִשְׁפָּר. בְּנֵה בֵּית לַפְּנִים מוֹגָנָתוֹ - אֵין לוֹ בְּחֻצַּר אֵלֶּא אַרְבַּע אַמּוֹת בְּלִבָּד. חֲלַק בֵּיתוֹ לַפְּנִים מִבֵּיתוֹ, וְגִנְזָה לַפְּנִים מִבֵּיתוֹ, וְגִנְזָה לַפְּנִים מוֹגָנָתוֹ - אֵין לוֹ בְּחֻצַּר אֵלֶּא אַרְבַּע אַמּוֹת בְּלִבָּד. וְלֹא יִפְתָּחֵם לְחֻצַּר הַשְּׁתַּפְּיִן, אֲבָל פּוֹתֵחֵן לְתוֹד שְׁלֹשׁ:

ט. מִי שֵׁישׁ לוֹ פֶּתַח בְּמִבּוּי - אֵין בְּנֵי מִבּוּי כּוֹפִין אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת הַיְמִנּוּ דְלֵת לְמִבּוּי, שֵׁיכּוֹל לֹאמַר רְצוֹנִי שְׂאֵפְנִים בְּחִבְלֵתִי עַל פֶּתַחִי. כּוֹפִין בְּנֵי מִבּוּי זֶה אֵת זֶה שְׂלֵא לְחוֹשִׁיב בִּינִיחֵן לֹא חֵיט וְלֹא בּוֹרְכִי וְלֹא אֶחָד מִן כָּל בְּעֲלֵי אֲמֻנִיּוֹת. לְשִׁכְנוּ - אֵין יְכוּלִין לְכוּפוֹ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: אִפֵּי לְשִׁכְנוּ יְכוּלִין לְכוּפוֹ. מִי שֵׁישׁ לוֹ בֵּית בְּחֻצַּר אַחֲרֵת - בְּנֵי חֻצַּר אַחֲרֵת מְשַׁעֲבָדִין אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת עִמָּהֵן דְלֵת נֶגֶד וּמִנְעוּל לְחֻצַּר. שְׂאֵר כָּל הַדְּבָרִים - אֵין מְשַׁעֲבָדִין אוֹתוֹ. אִם הָיָה שְׂרוּי עִמָּהֵן בְּאוֹתָהּ חֻצַּר - מְשַׁעֲבָדִין אוֹתוֹ לְחַפֵּר עִמָּהֵן בּוֹרוֹת שִׁיחִין וּמַעְרוֹת, וּלְתַקֵּן אֵת הַמְּקוֹנְאוֹת וְאַמַּת הַמּוֹם, וּשְׂאֵר כָּל הַדְּבָרִים - אֵין מְשַׁעֲבָדִין אוֹתוֹ. וְאִם הָיָה שְׂרוּי עִמָּהֵן בְּאוֹתָהּ הָעִיר -

משעבדין אותו על הכל. כופין בני חצר זה את זה לעשות להי וקורה למבוי:

י. כופין בני בקעה זה את זה לעשות ביניהן חריץ וכן חריץ. חמש חצרות הפתוחות למבוי אחד, ונתקלקל - בלן משמשות עם החיצונה, והחיצונה משמשת לעצמה, והשאר משמשות עם השנייה, והשנייה משמשת לעצמה, הפנימית שבכלן - משמשת לעצמה ומשמשת עם בלן. רצו בני הפנימית לפתח להן פתח במקום אחר - יכולין לעכב על ידן. ה'יה סתום ונמלך לפתחו - מעכב על ידו; דברי רבי שמעון בן אלעזר. חמש חצרות הפתוחות לחנות - בלן משמשות במבוי. חמש דיוטאות משתמשות בבת אחת, ונתקלקל - בלן משתמשות עם הראשונה, והראשונה משמשת לעצמה, והשאר משמשות עם השנייה, והשנייה - משמשת לעצמה, שלישית שבכלן - משמשת לעצמה ומשתמשת בכלן. העשוי לכביסה - אין ממחין בידו לגשמים, לגשמים - אין ממחין בידו לכביסה:

יא. חמש גנות משתמשות באמה אחת, ונתקלקלה - בלן מתקנות עם העליונה, והעליונה מתקנת לעצמה, והשאר מתקנות עם השנייה, והשנייה מתקנת לעצמה. התחתונה שבכלן מתקנת לעצמה ומתקנת עם בלן. כופין בני חצר זה את זה לעשות לחצר גג גבוה

עשרה טפחים. בהזקת שנתן. שומעין לו שלא לסמוך את הקורה, לפיכך בהזקת שלא נתן. אין שומעין לו לסמוך את הקורה. רבי יוסי אומר: הנה שם אחד מעבב - הופך את ההזית אצלו, לפיכך אם נפל הכתל - העצים והאבנים שלו:

יב. כופין בני העיר זה את זה לבנות להן בית הכנסת, לקנות להן ספר תורה ונביאים, ורשאים בני העיר להתנות על השערים ועל המדות ועל שכר הפועלים. רשאים לעשות קיצתן. רשאים בני העיר לומר: כל מי שיראה אצל פלוני - יהא נותן כד וכד. כל מי שיראה אצל מלכות - יהא נותן כד וכד. כל מי שרצה או שתרעה פרתו בין הזרעים - יהא נותן כד וכד. וכל מי שתרעה בהמה פלונית - יהא נותן כד וכד. רשאים לעשות קיצתן. ורשאים הצמרון והצבעין לומר: כל מקח שיבא לעיר נהא בלנו שתפין בו. רשאים הנחתומין לעשות רגועה ביניהן. רשאים החמרון לומר: כל מי שימות לו חמור לעמד לו חמור אחר מתה בפוסיא אין צריכין להעמיד לו חמור דלא בפוסיא - צריכין להעמיד לו חמור. ואם אומר: תנו לי ואני לוקח לעצמי - אין שומעין לו אלא לוקחין ונותנין לו. רשאים הספנין לומר: כל מי שתאבד ספינתו - נעמיד לו ספינה אחרת. אבדה בפוסיא - אין צריכין להעמיד לו. דלא בפוסיא - צריכין להעמיד

לו. ואם פרש למקום שאין בני אדם פורשין - אין צריכין להעמיד לו:

יג. מי שהיה בלן לרבים, ספר לרבים, נחתום לרבים, שלחן לרבים, ואין שם אחר אלא הוא, והגיע שעת הרגל ומבקש לילך לתוך ביתו - יכולין לעכב על ידיו עד שייעמיד אחר תהתיו. ואם התנה עמהם בבית דין, או שעברו עליו את הדרך - הרשות בידו. הנוטע אילן לרבים - מלקט ואוכל, מלקט ומכנים לתוך ביתו, ולא יהא מלקט ועושה גרוגרות, מלקט ועושה דבלה, שמתחלה לא נטעו אלא על מנת בן, ולעוברי דרכים מלקט ואוכל, ואסור להכנים לתוך ביתו. החופר בור לרבים - ממלא ושותה, ממלא ומכנים לתוך ביתו, ולא יהא ממלא ומשקה ומוכר בשוק. הצמרין והצבעין - ממלאין לשתות ואין ממלאין לסחורה. הביר והבלן והספר - ממלאין לשתות ואין ממלאין להשתמש, אבל מכבשין בהן את הכבשים, מדיחין בהן את הירק לעוברי דרכים ושותה, ואסור להכנים לתוך ביתו. היו פועלים עושין בצדו - לא יהא ממלא ומשקה אותו אלא הולך בל אחד ואחד ושותה ועושה:

יד. העושה מערות לרבים - מרחיץ פניו ידיו ורגליו בהן. היו ידיו ורגליו מלכלכות בטיט וכצואה - אסור. ובבור ובשיח - בין כך ובין

כך אסור. הנבנכם למרחץ – מחמין לו את הצונן, ומצנן לו את החמין. חוּפֵף אֶת ראשו בַּנֶּתֶר ובמימי רגלים, אף על פי שְׁעֵשָׂה תַקְלָה לְבָאִים אַחֲרָיו, שְׁעַל מִנַּת בֶּן הַנְּחִיל יְהוֹשֻׁעַ לְיִשְׂרָאֵל אֶת הָאָרֶץ. מַעֲיֵן שֶׁל בְּנֵי הָעִיר, הֵן וְהֵן וְאַחֲרֵים – הֵם קוֹדְמִים לְאַחֲרֵים. אַחֲרֵים וּבְהִמָּתֵן – חַיֵּי אַחֲרֵים קוֹדְמִים לְבְּהִמָּתֵן. רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר: בְּהִמָּתֵן קוֹדְמַת לְחַיֵּי אַחֲרֵים. בְּהִמָּתֵן וּבְהִמַּת אַחֲרֵים – בְּהִמָּתֵן קוֹדְמַת לְבְּהִמַּת אַחֲרֵים. אַחֲרֵים וּבְכִיּוֹתֵן – חַיֵּי אַחֲרֵים קוֹדְמִין לְכִיּוֹתֵן. וְרַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר: בְּכִיּוֹתֵן קוֹדְמַת לְחַיֵּי אַחֲרֵים. בְּכִיּוֹתֵן וּבְכִיּוֹתֵן אַחֲרֵים – בְּכִיּוֹתֵן קוֹדְמַת לְכִיּוֹתֵן אַחֲרֵים. בְּהִמַּת אַחֲרֵים וּבְכִיּוֹתֵן – בְּהִמַּת אַחֲרֵים קוֹדְמַת לְכִיּוֹתֵן. בֵּית הַשְּׁלַחִין שְׁלָהֶם וּבְהִמַּת אַחֲרֵים – בֵּית הַשְּׁלַחִין שְׁלָהֶם קוֹדְמַת לְבְּהִמַּת אַחֲרֵים. וְכֵן עוֹלִין לְחֻשְׁבּוֹן בְּאַחֲרוֹנָה:

יום רביעי, ט"ו בשבט תשע"ה

לְמַדַּת כְּבָר אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי ?

כְּבָלִי: כְּתוּבוֹת ב'. יְרוּשָׁלַיִם: מַעֲשָׂרוֹת יב. רַמְבַּ"ם: הַלְכוֹת שְׁבִיתַת יו"ט – ט, ד, ה, ו

מסכת בבא בתרא פרק ראשון

א. לא יחפר אדם בור סמוך לבורו של חברו, אלא אם בן הרהיק מבתלו של חברו שלשה טפחים וסד בפיד. רבי יהודה אומר: בסלע תבא בידו – זה חופר בארו מכאן, וזה חופר בארו מכאן. זה מרהיק שלשה טפחים וסד בפיד, וזה מרהיק שלשה טפחים וסד בפיד. מרהיקין את הנברכת ואת הבקיע ואת ירקות מבתלו של חברו שלשה טפחים וסד בפיד. מרהיקין את הגפת ואת הזבל ואת המלח ואת הסיד ואת הסלעים ואת החול מבתלו של חברו שלשה טפחים וסד בפיד.

ב. מרהיקין את הזרעים ואת המחרשה ואת מי רגלים מן הכתל שלשה טפחים. מרהיקין את הרחים של יד שלש מן השוכב, שהן ארבע מן הרכב, ושל חמור שלשה מן האסטרוֹביל, שהוא ארבעה מן תקלת. רבי יהודה אומר: תוקע יתד בארץ וסומך עליו את תקורתו, ובלבד שלא יתקע לתוך של חברו. מרהיקין את התנור שלשה טפחים מן הכליא, שהן ארבעה מן חפפתו. ובכירה – טפה. לא יפיל אדם מי רגלים בכתלו של חברו, אלא אם בן הרהיק שלשה טפחים, ומאבנים – טפה, ובצונמא – מתר:

ג. באמת ביין התירו, אבל לא ברפת בקר. ואף על פי שממעיטו אינו אלא משביחו. ואם קדמו חנות ורפת את האוצר - אין יכול למחות בידו ולומר לו: איני יכול לישן לא מקול הפטיש, ולא מקול הרחיים, ולא מפני ריח רע, ולא מקול תינוקות.

ד. לשכנו - אין יכולין לכופו. רבן שמעון בן גמליאל אומר: לשכנו יכולין לכופו. יש לו חנות ברשות הרבים ומבקש לפותחה לחצר השתפין - יכולין לעכב על ידיו מפני שמרבה עליהן את הדרך. יש לו בית בחצר השתפין, ומבקש לחלקו ולהקרות בו את התינוקות - יכולין לעכב על ידיו מפני שמרבה עליהם את הדרך. יש לו גג ברשות הרבים, ומבקש לבנות על גבו עליה לפותחה לחצר השתפין - יכולין לעכב על ידיו מפני שמרבה עליהן את הדרך. ביצד הוא עושה? עושה לו לולו ופותחה לתוך ביתו.

ה. מרחיקין את הכתל מן החלונות ארבע אמות למעלה, מן הצדדין - פדי שלא יהא רואה, מלמטה - פדי שלא יציף, מפנגדן - פדי שלא יאפיל. מרחיקין את הסלם מן השוכה ארבע אמות, פדי שיהא זוקף את הסלם. ואת הכתל מן המזחלה ארבע אמות, פדי שיהא לו מקום לסוד:

ו. מרהיקין את השוכב מן העיר חמשים אמה. הלוקח שוכב מתברו ונפל, אפלו הוא בית רבע – תרי זה בונה את מקומו. נפול הנמצא מן שתי שוכבות רחוק מחמשים אמה לכאן ומחמשים אמה לכאן – תרי הוא של מוצאו. רבי עקיבה אומר: לכל רוח הוא עושה ומרהיק חמשים אמה, חוץ מפערבה מפני שאינה תדירה.

ז. מרהיקין את המשורה מן הירק, ואת הפרשין מן הבצלים, ואת התרדל מן הדבורים. רבי יוסי מתיר בתרדל, שאומר לו: בדרך שעשית בתוך שלך, אף אני עושה בתוך שלי. וכן היה רבי יוסי אומר: מרהיקין את הדבורים מן העיר חמשים אמה, כדי שלא ינמשו את בני אדם. רבי נתן אומר: מגדל דבורים כמגדל בבלים. רבי נתן אומר: מרהיקין את הכבשונות מן העיר חמשים אמה, ואת האילן מן העיר עשרים וחמש אמה. וכשם שמרהיקין מן העיר – כך מרהיקין מבורות ושיחין ומערות. וכשם שמרהיקין מבבלן – כך מרהיקין מן הקברות. קבר שהקיפתו העיר, בין מארבע רוחות, בין משלש רוחות, בין משתי רוחות זו כנגד זו רחוק יתר מחמשים אמה לכאן ומחמשים אמה לכאן – אין מפנין אותו. פחות מבן – מפנין אותו. כל הקברות מתפנין חוץ מקבר הפלך ומקבר הנביא. רבי עקיבה אומר: אף קבר הפלך וקבר הנביא מתפנין. אמרו לו:

וְהָלֹא קָבַר בֵּית דָּוִד וְקָבַר הַלְדָּה הַנְּבִיאָה הָיוּ בִירוּשָׁלַיִם וְלֹא נָגַע בָּהֶן אָדָם מֵעוֹלָם. אָמַר לָהֶם: מִשָּׁם רָאִיָּה, מִחִילָה הִיָּתָה לָהֶן וְהִיָּתָה מוֹצִיאָה מִמָּאָה לְנַחַל קְדָרוֹן:

ה. מְרַחֵקִין אֶת הָאֵילָן מִן הַבוּר עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ אַמָּה. וּבְחֵרוֹב וּבְשִׁקְמָה – חֲמִשִּׁים אַמָּה, בֵּין מְלַמְעָלָה בֵּין מִן הַצַּד. רַבֵּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: פָּשִׁים שְׁמֵרְחִיקִין מְלַמְעָלָה, כֶּד מְרַחֵקִין מְלַמְטָה. רַבֵּי יוֹסִי מַתִּיר, שְׁלֹא נִתְּנוּ שְׂדוֹת אֶלָּא לְנִמְיָעָה. לֹא יִפֵּעַ אָדָם אֵילָן סְמוּךְ לַשְּׂדֵה חֵבְרוֹ, אֶלָּא אִם בֶּן הֶרְחִיק הֵימֵנו אַרְבַּע אַמּוֹת. וְאִם רוֹצֵה, עוֹשֶׂה מְחִיצָה גְבוּהָה אוֹ גָּדֵר. אֶחָד גְּפָנִים, וְאֶחָד כָּל הָאֵילָן – מְרַחֵק אַרְבַּע אַמּוֹת וְנוֹמֵעַ, כְּדֵי שִׁיְהֵא בְּקֶר עוֹבֵר בְּכַלְיוֹ. הָיוּ שְׂרָשָׁיו יוֹצְאִים לַתּוֹךְ שֶׁל חֵבְרוֹ – מַעֲמִיק שֶׁלְשָׁה טַפָּחִים כְּדֵי שְׁלֹא תַעֲכַב הַמַּחְרָשָׁה. אֵילָן הָעוֹלָה בֵּין מִן הַגֹּזַע וּבֵין מִן הַשְּׂרָשָׁיִם – הָרִי אֵלָיו שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. בֵּית הַשְּׁלַחִין וּבֵית הָאֵילָן – כְּנֶגֶד הַמִּשְׁקָלֶת. אֲבָא שְׂאוּל אוֹמֵר: כָּל אֵילָן סָרַק – כְּנֶגֶד הַמִּשְׁקָלֶת מִפְּנֵי שֶׁהִצִּיל רַע לְבֵית הַשְּׁלַחִין:

יום המישי, טז שבט תשע"ה

למדת כּבֵר את הלמוד היומי?

בבלי: כתבות ג'. ירושלמי: מעשרות יג. רמב"ם: הלכות שביתת יו"ט -
ז, ח. חמץ ומצה א'.

מסכת בבא בתרא פּרָק שני

א. כָּל שְׂאֵינוּ עוֹשֶׂה פְּרוֹת תְּדִיר, כְּגוֹן שְׂדֵה בֵּית הַשְּׁלֶחֶן, בֵּית הַבַּעַל -
הַזִּקְתָּהּ שֶׁלֹּשׁ שָׁנִים, וְאֵינָה מִיּוֹם לְיוֹם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: לֹא אָמְרוּ
שֶׁלֹּשׁ שָׁנִים אֲלָא כְּדֵי שִׁיחָא בָּא בְּאַסְפְּמֵיָא. אֲבָל אִם הָיָה עִמּוֹ
בְּמַדִּינָה, כִּיּוֹן שֶׁאֲכָלָה שָׁנָה אַחַת - הָרִי זֶה הַזִּקָּה. הַלּוֹקֵחַ מִחֲמַת
הַלּוֹקֵחַ, אֵף עַל פִּי שֶׁהַלּוֹקֵחַ הִרְאִישׁוֹן אָמַר: "גְּזוּלָהּ הִיא בְּיָדִי" - לֹא
כָּל הַיִּמְנּוֹ לְאֵבֶד זְכוּתוֹ שֶׁל זֶה. הָאוֹכֵל שְׂדֵה מִחֲמַת אוֹנוֹ, וְנִמְצָאת
אוֹנוֹ שֶׁהִיא פְּסוּלָה - הָרִי זֶה אֵינָה הַזִּקָּה. הָאוֹכֵל שְׂדֵה בְּחֻזְקַת שֶׁהִיא
שָׁלוּ וְהוֹצִיא עָלָיו שְׁטַר שֶׁמֶכְרָהּ לוֹ וְשִׁנְתָּנָהּ לוֹ בְּמַתְנָה - יִתְקִים
שְׁטַר בְּחוֹתְמָיו. וְאִם אָמַר: כְּתַבְתִּי שְׁטַר וְנִטְלַתִּי מְעוֹת, שְׁטַר

פִּיֶסְפִּים הוּא בִּידֶךָ – הַכֵּל הוֹלֵךְ אַחַר חֻזְקָה. הָאוֹכֵל שָׂדֵה שֵׁשׁ שָׁנִים, וְעָרַעַר עָלָיו שְׁלֹשׁ שָׁנִים הִרְאִישׁוֹנוֹת, וּבִאֲחֻרּוֹנָה אָמַר לוֹ: אַתָּה מְכַרְתָּ לִּי וְאַתָּה נֹתַתְּ לִי בְּמִתְנָה, אִם מִחֻמַּת טַעֲנָה הִרְאִישׁוֹנָה – אֵינָה חֻזְקָה, שְׁכַל טַעֲנָה שְׁמֻקְצָתָהּ בְּטִלָּה – בְּטִלָּה כְּלָהּ.

ב. אֵימְתִי אָמְרוּ: 'אָרִים יִשְׁבַע שָׁלֹא בְּטַעֲנָה? כָּל זְמַן שְׁאָרִים יֵצֵא מֵאָרִיסוֹתוֹ – הָרִי הוּא כָּכָל אָדָם. שְׂתַף, כָּל זְמַן שְׁשׂוֹתַף יֵצֵא מִשְׂוֹתָפוֹתוֹ – הָרִי הוּא כְּאֶחָד מִכָּל אָדָם. אֶפְטוֹרְפוֹם, כָּל זְמַן שְׁאֶפְטוֹרְפוֹם יֵצֵא מֵאֶפְטוֹרְפוֹסוֹתוֹ – הָרִי הוּא כְּאֶחָד מִכָּל אָדָם. הַבֵּן שְׁחָלַק, וְהָאִשָּׁה שְׁנִתְגַּרְשָׁה – הָרִי הֵן כְּאֶחָד מִכָּל אָדָם. מְקַבְּלֵי פְקוּדוֹנוֹת וְהַרְוּעִים וְהַשְּׂכִיר – אֵין לָהֶם חֻזְקָה. הָאוֹמְנִין – אֵין לָהֶן חֻזְקָה. בֵּיִצְדָּה רֹאֵה כָּלֵיו אֵצֶל כּוֹבֵם, וְעֶבְדוֹ אֵצֶל אֶמּוֹן, אָמַר לוֹ: תֵּן לִי אֵת שְׁלִי, אָמַר לוֹ: אַתָּה מְכַרְתָּם לִי וְאַתָּה נֹתַתָּם לִי בְּמִתְנָה – אֵינָה חֻזְקָה. אַתָּה אֹמְרָת לִי לְמוֹכְרָם, אַתָּה אֹמְרָת לְתַנָּם בְּמִתְנָה – הָרִי זֶה חֻזְקָה.

ג. חֻזְקָה – שְׁלֹשׁ שָׁנִים. הַחֻזִּיק הָאֵב שָׁנָה אַחַת, וְהַבֵּן שְׁתֵּי שָׁנִים. הָאֵב שְׁתֵּי שָׁנִים, וְהַבֵּן שָׁנָה אַחַת – הָרִי זֶה חֻזְקָה. הָאֵב שָׁנָה, וְהַבֵּן שָׁנָה, וְהַלּוֹקַח שָׁנָה – הָרִי זֶה חֻזְקָה. הַחֻזִּיק בְּפָנֵי הָאֵב שָׁנָה אַחַת, וּבְפָנֵי הַבֵּן שְׁתֵּי שָׁנִים – הָרִי זֶה חֻזְקָה. בְּפָנֵי הָאֵב שְׁתֵּי שָׁנִים, וּבְפָנֵי

הבן שנה אחת - הרי זו תזקה. בפני האב שנה, ובפני הבן שנה, ובפני הלוקח שנה - הרי זו תזקה:

ד. החזיק האדם בפני שנים שנה הראשונה, בפני שנים שנה השנייה, בפני שנים שנה השלישית - הרי אלו שלש עדיות, והן עדות אחת. נמצאת בת הראשונה זוממת - הרי בידו שתי שנים. שניה - הרי בידו שנה אחת. שלישית - אין בידו פלום. היו הן הראשונים והן האחרונים, נמצאו זוממין בראשונה - אין בידו פלום. שניה - הרי בידו שנה אחת. שלישית - הרי בידו שתי שנים. אמר רבי יוסי: בא רבי יוחנן בן נורי אצל רבי הלפתא, אמר לו: הרי שהחזיק בפני שנים שנה ראשונה, ובפני שנים שנה שנייה, ובפני שנים שנה שלישית, מהו? אמר לו: הרי זו תזקה. אמר לו: אף אני אומר בך, אלא שעקיבה אומר: אין תזקה. רבי יהודה אומר: הרי הוא אומר (מלכים א ד): "ולשלמה שנים עשר נציבים על כל ישראל וכלכלו" וגו'. ואומר (שם) "ונציב אחד אשר בארץ". הוי אומר: זה חדש העבור. רבי נתניה אומר: זה אפוטרופוס שממנה על ידי בלן, שאין שבחו של מלך להיות שנים עשר משמשין אותו, אלא שנים עשר משמשין את האחד, והאחד משמש את המלך:

ה. המחזיק בנכסי הגר, נעל וגדר ופרץ כל שהוא - הרי זו תזקה. נעל אחד וגדר אחד - הרי זו תזקה. נעלו שנים וגדרו שנים - הרי זו תזקה. היו לו עשר שדות, פיון שהחזיק באחת - החזיק בכלן. עשרה עבדים, אף על פי שהחזיק באחד - לא החזיק בכלן. בלים ועבדים, זכה בבלים - לא זכה בעבדים. בעבדים - לא זכה בבלים. בלים ומרקעות, זכה במרקעות - לא זכה בבלים. בבלים - לא זכה במרקעות. עבדים ומרקעות, זכה בעבדים - לא זכה במרקעות. במרקעות - לא זכה בעבדים. הלוך בה, בין לארבה ובין לרחבה - הרי זה קנה. הלכו בו שנים - זה קנה מקום הלכו, וזה קנה מקום הלכו; דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים: שניהם לא קנו עד שעה שיתחזקו. לקח ממנו עשר שדות, פיון שהחזיק באחת מהן - החזיק בכלן. שכר ממנו עשר שדות, פיון שהחזיק באחת מהן - החזיק בכלן. לקח מקצתו ושכר מקצתו, והחזיק בין בלקיחה בין בשכירה - הרי זו תזקה. נכסים שאין להן אחריות - נקנין עם נכסים שיש להן אחריות בכסף ובשטר ובחזקה. ביצד? אומר לו: "חצר וכל מה שבתוכה אני מוכר לך". פיון שפתב שטר, וקפל מעות, והחזיק באחת מהן - החזיק בכלן. מקום עמידת תנור וכירים בחצר - אין להם תזקה. קורה על גביהן כל שהוא - הרי זו תזקה. תרנגולין בחצר - אין להן תזקה. עשה להן גג גבוה עשרה טפחים - הרי זו

תְּזָקָה. צְנוּר – אֵין לֹא תְּזָקָה. מְקוּם קִילוּחוּ – יֵשׁ לֹא תְּזָקָה. פְּתַח בְּחֶצֶר,
 אַף עַל פִּי שְׁפִתָּמוֹ – אֵין לֹא תְּזָקָה. פְּרִיץ פְּצִימִיו – יֵשׁ לֹא תְּזָקָה. אֵיזוֹ
 הִיא חֵלוֹן הַצְּרוּיָה? כָּל שְׂרָאֵשׁוֹ שֶׁל אָדָם יָכוֹל לִכְנֵס לְתוֹכָהּ; דְּבָרֵי רַבִּי
 מֵאִיר. וּבִלְבַד שֵׁיחָה לָּהּ מִלְּבָן אוֹ צוּרַת פְּתַח. וְכֵן הִיא רַבִּי מֵאִיר
 אָמַר: לֹא יִפְתַּח אָדָם פְּתַח עַל גְּבִי פְתָחוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ, וְחֵלוֹן עַל גְּבִי
 חֵלוֹן שֶׁל חֵבְרוֹ, פְּתַח עַל גְּבִי חֵלוֹנוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ, וְחֵלוֹן עַל גְּבִי פְתָחוֹ
 שֶׁל חֵבְרוֹ, וְחֻקִּים מִתִּירִין, וּבִלְבַד שִׁירְחִיק אַרְבַּע אַמּוֹת. אֲבָא שְׂאוּל
 אָמַר: לֹא יִפְתַּח אָדָם חֲנוּת בְּנֶגֶד חֶצְרוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ, בְּדֵי שְׂלֵא יְהֵא
 יוֹשֵׁב בְּחֲנוּתוֹ וְרוֹאֶה מַה בְּחֶצְרוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ, אֲלֵא זֶה פּוֹתַח לְרֵשׁוֹת
 הַרְבִּים, וְזֶה פּוֹתַח לְרֵשׁוֹת הַרְבִּים.

ו. כְּשֶׁם שְׂבָנֵי חֶצֶר יְכוּלִין לְמַחֹת זֶה עַל יְדֵי זֶה בְּחֶצֶר שֶׁל שְׂתַפְּיָן –
 כֶּךָ בְּנֵי מְבוּי יְכוּלִין לְמַחֹת זֶה אֶת זֶה בְּמְבוּי הַשְׂתַפְּיָן. בֵּיצַד? בְּנֵה
 מְרַחֵץ בְּצַד מְרַחֲצוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ, חֲנוּת בְּתוֹךְ חֲנוּתוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ – אֵין
 יָכוֹל לְמַחֹת בִּידוֹ וְלֹאמַר לֹא: אֶתְּהָ הַבְּאֵת אֶת הַתַּקְלָה, שְׂאוּמַר לֹא:
 בְּדַרְךָ שְׁעֵשִׂיתָ בְּתוֹךְ שְׂלָךְ, אַף אֲנִי עוֹשֶׂה בְּתוֹךְ שְׂלִי. הֵיוּ מֵימֵינוּ
 עוֹבְרִים דֶּרֶךְ גִּגּוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ, וְעָמַד וְהִפְסִיקוּן – יָכוֹל לְעַכֵּב עַל יְדוֹ, עַד
 שִׁיזְדִיעַ בְּאֵיזֶה מְקוּם הוּא מוֹלִיכֵן. הִיתָה דֶּרֶךְ תְּרַבִּים אוֹ נָהַר עוֹבְרַת
 בְּתוֹךְ (שְׂדֵהוּ) וְעָמַד וּגְדָרוֹ וְהִעֲבִירוֹ בְּתוֹךְ שְׂדֵה חֵבְרוֹ – אֵין יָכוֹל

למחות בידו ולומר לו: אתה הבאת עלי את התקלה, שאומר לו: בדרך שעשיתי בתוך שלי, כך עשה בתוך שלך. רבי יהודה אומר: הרבים שבררו דרך לעצמן – מה שבררו בררו. יש לו באר בחצרו של חברו, והרי בעל הצר מבקש לחפר לו באר אחרת – יכול לעבב על ידיו. ולא יעשנו בית הגלגל לרבים, בית טבילה לרבים. ולא יהא ממצא ומשקה, ממצא ומזכר, אלא ממצא ומשקה בשוק, ממצא ומזכר בשוק. לקח חצר ובה זיזין וגזוזטראות ונפלו – הרי זה בונה את מקומו. איז מפיהו, איז מסידיו, איז מכיריו. לקח בית מופח מסיד ומכיר – הרי הן בחזקתו. סד אדם כל ביתו בפיד, ומשיר דבר מועט וזכר לירושלים. עושה אדם כל עסקי סעודה, ומשיר דבר מועט וזכר לירושלים. עושה אשה כל תכשיטיה, ומשירת דבר מועט וזכר לירושלים. שנאמר (תהלים קלז): "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי" וגו'. כל המתאבלין עליה בעולם הזה – שמחים עמה לעולם הבא, שנאמר (ישעיה סו): "שמחו את ירושלים וגילו בה כל אוהביה, שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה".

יום שישי, יז שבט תשע"ה

למדת כּבֵר אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי ?

בבלי: כתבות ד'. ירושלמי: מעשרות יד. רמב"ם: הלכות חמץ ומצה ב, ג, ד.

מסכת בבא בתרא פרק שלישי

א. המוכר את הבית – מכר את הדלת, ואת הנגרה, ואת המנעול, ואת המכתשת החקוקה. אבל לא מכר את התנור, ולא את הפירים, ולא את הרחים, ולא את המכתשת הקבועה. רבי אליעזר אומר: כל המחבר בקרקע – תרי זה מכור. ואם אומר לו: "הוא ומה שבתוכו אני מוכר לך" – תרי בלן מכורין. ואף על פי שאומר לו: "הוא וכל מה שבתוכו אני מוכר לך" – לא מכר לו את הבאר ולא את השדה ולא את הדיות והיציעים, ולא את המערות שבתוכו. אם בן למה כתב עומקא ורומא? שאם רצה להגביה – מגביה, להשפיל – משפיל. כל שאינו מכור בבית – מכור בקצר. המוכר את הקצר – מכר את הבית. המוכר את הבית – לא מכר את הקצר, אלא אורה של קצר.

ב. המוכר את החצר - מכר בתים הפנימים ובתים החיצונים. אבל לא מכר את הוילאות, ולא את הוילסאות, ולא את המרחצאות שלפנים הימנו, ואם היו עשויין לתשמיש החצר - הרי בלן מכורין. אצטבלן העשוי לתשמיש חצר - מכור. לרבים - אין מכור. הנזות הפתוחות לפנים - מכורות עמה. לחוץ - אין מכורות עמה. לפנים ולחוץ - הרי אלו מכורות עמה:

ג. המוכר את בית הבד - מכר את היצירים, ואת היקבים, את המפרכות, ואת הרחים התחתונה. אבל לא מכר את השקין, ולא את המרצופין, ולא את הרחים העליונה. ואם אמר לו: "הוא ומה שבתוכו אני מוכר לך" - הרי בלן מכורין. ואם על פי שאמר לו: "הוא ומה שבתוכו אני מוכר לך" - לא מכר לא את הבור, ולא את השיח, ולא את היציעין, ולא את הדותות, ולא את הפערות שבתוכו. ואם אמר לו: "הוא ומה שבתוכו אני מוכר לך" - הרי בלן מכורין:

ד. המוכר את המרחץ - מכר בתים הפנימים ובתים החיצונים, בית היורות בית הקמין ובית האוליארין. אבל לא מכר לא את היורות, ולא את הקמין, ולא את המגדלים שבתוכו. ואם אמר לו: "הוא ומה שבתוכו אני מוכר לך" - הרי בלן מכורין. ואם על פי

שֶׁאָמַר לוֹ: "הוּא וּמָה שֶׁבְּתוֹכּוֹ אֲנִי מוֹכֵר לְךָ" – לֹא מָכַר אֶת הַבְּרִיכוֹת הַמִּסְתַּפְּקִין מִתְּחַן מַיִם בֵּין בַּיּוֹמוֹת הַחֲמֻשָּׁה בֵּין בַּיּוֹמוֹת הַגְּשָׁמִים, וְאִם לֹא בֵּית בְּנֵסֶת הָעֵצִים. וְאִם אָמַר לוֹ: "מִרְחֵץ וְכָל מִשְׁמָשְׁיָהּ אֲנִי מוֹכֵר לְךָ" – הָרִי בְּלֵן מְכוּרִין:

ה. הַמוֹכֵר אֶת הַשְּׂדֵה – לֹא מָכַר אֶת הַגֶּת וְלֹא אֶת הַשְׁוֹמֵרָה אִם עַל פִּי שְׁתֵּן כָּרֶם. אֲבָא שְׂאוּל אוֹמֵר: אִם לֹא מְחִיצַת הַקְּנִים שְׁחִיָּא בֵּית רַבֵּעַ. מָכַר לוֹ כָּל הָאֵילָנוֹת, חוּץ מִחֲרוֹב הַמְּרָכָב וְסִדֵּן שְׁקָמָה. וְכָל שְׂאֵינּוּ מְכוּר בַּשְּׂדֵה – מְכוּר בְּעֵיר. הַמוֹכֵר הָעֵיר, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: סְנַמֵּר – מְכוּר. אֵינְקוּלְמוֹס – אֵין מְכוּר. וְאִם אָמַר לוֹ: "הִיא וְכָל מָה שֶׁבְּתוֹכָהּ אֲנִי מוֹכֵר לְךָ" – הָרִי בְּלֵן מְכוּרִין. וְאִם עַל פִּי שֶׁאָמַר לוֹ: "הִיא וְכָל מָה שֶׁבְּתוֹכָהּ אֲנִי מוֹכֵר לְךָ" – לֹא מָכַר אֶת שְׁנֵרֵיהָ, וְלֹא אֶת בְּנוֹתֶיהָ, וְלֹא אֶת הַחֹרְשִׁין הַמּוֹקְצִין בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, וְלֹא אֶת הַבִּיבְרִין שֶׁל חֵיהָ וְשֶׁל עוֹפּוֹת וְשֶׁל דְּגָיִם:

ו. הַמוֹכֵר אֶת הַכָּרֶם – מָכַר אֶת הַקְּנִים, וְאֶת הַדּוֹקְרָנִין, וְאֶת זְמוּרוֹת שְׁקָמָה שֶׁבְּתוֹכּוֹ. אֲבָל לֹא מָכַר לֹא אֶת הָעֵצִים וְלֹא אֶת הָאֲבָנִים סוּירוֹת, בֵּין לְגִירוֹ וּבֵין לְגִדְרוֹ, וְלֹא אֶת זְבָלִים, וְלֹא אֶת קוֹרוֹת שְׁקָמָה שֶׁבְּתוֹכּוֹ. אֲבָא שְׂאוּל אוֹמֵר: כָּל הָעוֹשֶׂה לְתִשְׁמִישׁ הַכָּרֶם – הָרִי זֶה מְכוּר. מָכַר לוֹ כָּל הָאֵילָנוֹת, חוּץ מִחֲצֵי חֲרוֹב מְרָכָב שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוּנֵי,

לד _____ שעורים יומיים לימי שבוע פרשת ויתרו: י"ב - י"ח שבט, תשע"ה

ומחצי סדן שקמה שבמקום פלוגי, ושאר כל התרובין אינן מכורין,
ושאר כל הסדנין אינן מכורין:

ז. האחין שחלקו את שדהו במקום אחד, אפלו הוא ביהודה והן
בגליל, הוא בגליל והן ביהודה, או שהיו במקום אחד, בין שזכה את
אחד מהן - זכה בכלן. אם היה עמו במדינה, בין שקבל עליו -
הרי זה זכה. רבי יוסי אומר: אם עתידין להטיל גורלות - עד
שניטלו גורלות. רבי יהודה אומר: אף המקדיש את השדה - לא
הקדיש אלא חרוב מרוב וסדן שקמה, מפני שחן יונקין משדה
הקדש:

שבת קדש, יח שבט תשע"ה

למדת כבוד את הלמוד היומי?

בבלי: כתבות ד'. ירושלמי: מעשרות יד. רמב"ם: הלכות חמץ ומצה ה, ו, ז.

מסכת בבא בתרא פרק רביעי

א. המוכר את הפפינה - מכר את האסבלא, ואת בית המים שבתוכה. אבל לא מכר לא את היציעין, ולא את הישוין, ולא את האיזקפה, ולא את הביצית. סומכום אומר: מכר את הדוגית - מכר את העל. מכר את הפרות - לא מכר את העל. מכר את הצמוד - לא מכר את הבקר. מכר את הבקר - לא מכר את הצמוד. רבי יהודה אומר: הכל לפי הדמים:

ב. ביצד? המור וכליו אני מוכר לך - מכר את הפרדעת, ואת האבף, ואת השליף, ואת הקלקי, ואת החבוק. אבל לא מכר לא את הזוג, ולא את הקרקש, ולא את פרומביא, ולא את חסיקא, ולא את פומני, ולא את הפק. רבי שמעון אומר: היה עליו שליף מלא גיפצו - נותנו לו. ואם אומר: "המור וכל מה שעליו אני מוכר לך" - הרי בלן מבורין.

ג. המוכר שפחה לחברו - מכר כלים שעליה, אפלו הן מאה. אבל לא מכר לא את השירים, ולא את הנזמים, ולא את הטבעות, ולא את הקמלאות שבצוארה. ואם אומר לו: "שפחה וכל מה שעליה אני מוכר לך", אף על פי שיש עליה כלים שהן מאה מנה - הרי בלן מבורין. שפחה מעברת אני מוכר לך. פרה מעברת אני מוכר לך - מכר את הולד. שפחה מיניקה אני מוכר לך. פרה מיניקה אני מוכר

לו _____ שְׁעוּרִים יומיים לימי שבוע פְּרֻשֵׁת יְתָרוֹ: י"ב - י"ח שְׁבַט, תשע"ה

לך - לא מכר את הולד. המוכר שפחה לחברו על מנת שיש בה מומין, אומר לו: שפחה זו חולה היא, שומה היא, נכפית היא, שעמומית היא, והיה בה מום אחר, וסנפו בין המומין - הרי זה מקח טעות. אומר לו: אותו המום ומום אחר עמו - אין זה מקח טעות:

ד. המוכר פרה לחברו על מנת שיש בה מומין, ואומר לו: נגחנית היא, נגפנית היא, נשכנית היא, רבצנית היא, בעטנית היא, והיה בה מום אחר וסנפו עם המומין - הרי זה מקח טעות. ואם אומר לו אותו המום ומום אחר עמו - אין זה מקח טעות. המוכר עבד לחברו, ונמצא נגב או קביוסמום - הגיעו. לסמים, או שהיה מכתב למלכות - הרי זה מקח טעות. ספר של צבאים, ונמצא גויל, או שיש בו טעות בין דף לדף - הרי אין זה מכור. מכר שובך - מכר את יונין. מכר את יונין - מכר את שובך. מכר בורת - מכר דבורין. מכר דבורין - מכר בורת:

ה. חלות דבש - אין רשאי לסרם את בלן פאחד, אלא מניח שתי חלות החיצונות, והשאר עולות. ואם אין שם אלא הן - אין רשאי ליגע בהן. זיתים לקוץ - אין רשאי לשרש את בלן פאחד, אלא

מניח שתי גרופיות בעקרון ונוטל את השאר. בארוזין - משרש ונוטל. בזמורות ובקנים - נוטל את ההוצין:

ו. המוכר את הראש בבקמה דקה - לא מכר את הלחי. ואם היה טבח כהן - הרי זה מכור: המוכר את הראש בבקמה גסה - לא מכר את הרגלים. מקום שנהגו למכור - הרי אלו מכורות:

ז. תקנה אילן אחד בתוך של חברו - הרי זה לא קנה קרקע. כל שתתתיו והוצה לו כמלא האורה וסלו - זה וזה אינו רשאי לזרעה. קנה שנים - קנה קרקע. קנה אילן שביניהן, כל שמחליפין חוץ ממלא האורה וסלו, ובעל השדה רשאי לגדע. נקצץ האילן או שיבש - תפרקע של בעל האילן; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: לא קנה לא את תפרקע ולא את האילן, עד שקנה שלשה. קנה שלשה - קנה קרקע, קנה אילן שביניהן. נקצץ האילן או שיבש - תפרקע של בעל האילן. וכמה יהיו קרובין זה לזה? כדי שיהא בקר עובר בכליו. וכמה יהיו רחוקין זה מזה? ממוטע עשרה לבית סאה. פחות מכן או יתר על כן, או שקנאן זה אחר זה, או שקנאן שלשה באחד - לא קנה לא את תפרקע ולא את האילן שביניהן:

לח _____ שעורים יומיים לימי שבוע פרשת ותרן: י"ב - י"ח שבט, תשע"ה

ח. המקדיש שלשה אילנות מופטע עשרה לבית סאה - הקדיש את הקרקע ואת האילן שביניהן. וכשהוא פודה - פודה בית זרע חמר שעורין בחמשים שקל כסף. פחות מכן או יתר על כן, או שהקדישן זה אחר זה, או שהקדיש שלשתן באחד - לא הקדיש לא את הקרקע ולא את האילן שביניהן. ולא עוד, אלא אפלו חזר והקדיש את השדה, כשהוא פודה - פודה את האילן בפני עצמו, ואת השדה בפני עצמה:

ט. שנים שנמטעו את הפרם - זה מרחיק שתי אמות ונוטע, וזה מרחיק שתי אמות ונוטע. נקצץ הפרם, או שיבש - הקרקע של בעל הפרם. שנים שנמטעו את השדה, ועמד אחד מהן וקצץ את שלו - מרחיק ארבע אמות ונוטע. נקצץ הפרם או שיבש - הקרקע של בעל הפרם. עמד אחד מהן וקצץ את שלו - מרחיק ארבע אמות וזרע. נקצץ הפרם או שיבש - הקרקע של בעל השדה. שנים שהלקו, אחד נוטל את הפרם, ואחד נוטל שדה לבן - נותנין לו ארבע אמות בצד השדה לבן, שעל מנת כן קבל עליו בעל הפרם. נקצץ הפרם או שיבש - הקרקע של בעל הפרם:

י. המוכר פָּרָם לַחֲבֵרוֹ בְּצַד שְׂדֵה לָבֹן, וְכֵן הַמִּקְבֵּל מִחֲבֵרוֹ חֲצִי שְׂדֵה לַיִטֵּעַ – נוֹתֵנִין לוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת בְּצַד שְׂדֵה לָבֹן, שֶׁעַל מְנַת כֵּן קָבַל עָלָיו בְּעַל הַפָּרָם. נִקְצִין הַפָּרָם, אוֹ שְׂיִבֵּשׁ – הַקָּרְקַע שֶׁל בְּעַל הַפָּרָם:

יהודי יקר!

בקביעות של כמה דקות ביום אתה יכול לזכות ללמוד את כל

ששה סדרי התוספתא!!!

לקיים בנו חכמי ישראל

השתדלו והרבו תחינה לרפואתו השלימה של כ"ק מוהר"ר

רבי אליעזר שלמה בן מלכה שליט"א

ועל זוגתו הרבנית

יחנא שפּרה בת סאס"א תליט"א.

בתוך שאר חולי ישראל.

הַזְדַּמְנוּת נַפְלְאָה!

”הַמִּשְׁתַּתֵּף בְּהַדְפָּסַת ”אֲשֶׁר
בְּנַחַל”, (אף כַּמָּוָה אֲנָשִׁים בְּנַחַד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכָל עֵגוֹן שִׁיזְטָרְךָ...”

(כ"ק מרן מוהרא"ש שליט"א)

לְגִטִּילַת חֵלֶק בְּהַדְפָּסַת הַמְּרָכִים
הַקְדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בְּנַחַל':

052-7622316